Διαφορετικότητα ή Μοναδικότητα; (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 3 Ιουνίου, 2015

Γνωρίζουμε πολύ καλά πως ο καθένας μας αποτελεί **ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ.** Αυτό το γνωρίζουμε και το χαιρόμαστε ως θείο δώρο στη ζωή. **Είναι ένα βασίλειο η μοναδικότητα,** που φέρουμε ο καθένας μας ως υπάρξεις και έχουμε τη χάρη και τη χαρά να το κυβερνάμε ελεύθερα, κατά βούληση και κατά συνείδηση. Και μπορούμε μέσα σ΄ αυτήν να συμπεριλάβουμε και να βιώσουμε όλο το νόημα της ζωής. Και μαζί να αγκαλιάσουμε και τον πλησίον και όλον τον κόσμο. Συνεπώς, τι περισσότερο έχει να πει η λέξη **διαφορετικότητα** σε μια χριστιανική ψυχή, αλλά και σε κάθε ψυχή, που βλέπει τα πρόσωπα, τα πράγματα, τις καταστάσεις, μέσα από τη φυσική και φυσιολογική τους τάξη. Το μόνο που μπορεί να πετύχει είναι η περιθωριοποίηση και ο χωρισμός της κοινωνίας σε ομάδες, ενώ**η μοναδικότητα** να ενώσει. Κι αυτό πιστεύουμε πως θα φανεί από τις παρακάτω λίγες φτωχές σκέψεις.

Σεβαστή βέβαια η διαφορετικότητα, αν δεν εννοείται ως ηθελημένη και προγραμματισμένη κίνηση για την προσβολή της ανθρώπινης φύσης, υπόστασης και αξιοπρέπειας και ακόμη περαιτέρω την παράβαση του νόμου του Θεού και την απώλεια της σωτηρίας της ψυχής.

Πρέπει να γνωρίζουν, όσοι πιστεύουν σε αυτές τις θεωρίες, σοδομιτικού συχνά περιεχομένου και άλλες παρόμοιες, πως **η δύναμη της χριστιανικής αγάπης προς το συνάνθρωπο υπερβαίνει την έννοια του δικαιώματος** και την καθιστά, την αγάπη, θρασεία και αδιάκριτη. Της δίνει το «υπερδικαίωμα» να παρέμβει θυσιαστικά στη ζωή του πλησίον, χωρίς να φοβάται τις πιθανότητες απόρριψης και απαξίωσης, διότι **η αληθινή αγάπη είναι ταπεινή**. Αυτά διδάσκει το βιβλίο της Αλήθειας, η Αγία Γραφή και οι άγιοί μας. Ας θυμηθούμε το παράδειγμα που έφερε ο Χριστός

στους μαθητές του για το ένα πλανημένο πρόβατο (Ματθ. ιη, 12-14). Άφησε ο άνθρωπος τα ενενήντα εννέα και **έτρεξε**
στα όρη για το ΕΝΑ. Ποια λοιπόν η αξία και η σκοπιμότητα των συγκεχυμένων ορισμών και νεολογισμών; Κι αν λέει κάτι
αυτός ο ορισμός και τόσοι άλλοι και
ζητάει κάποιες προϋποθέσεις, για να γίνει αποδεκτός και σεβαστός, προτιμούμε την προσκόλληση και την υπακοή στην **αιώνια**
Αλήθεια. Απέδειξε στους αιώνες πως
δι΄ αυτής δεν υπάρχουν απορίες ούτε κενά για τη δημιουργία υγιών σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων, κατά τα αγιογραφικά πάλι:

«*ούκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος,*
***οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» (Γαλ. γ, 28) και**

«*ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός*» (Κολ. γ, 11)

Προωθείται τεχνηέντως και επιμόνως **η διαφορετικότητα,** ώστε να μπει στη ζωή μας, να μπει στο πετσί μας, για να
πληγεί στη συνείδησή μας **η μοναδικότητα**
της Αλήθειας του Χριστού. Να καταστεί ένα ακόμη ισχυρό προτεσταντικής μορφής υποστύλωμα στις θεωρίες της σχετικοποίησης της Αλήθειας. Διότι είναι γνήσια η αγάπη, όταν είναι **εν μιά Αληθεία.** Αλλιώς είναι απάτη, είναι επικίνδυνη.
«*Ου γαρ πανταχού ομόνοια καλόν΄ επεί και*
***λησταί συμφωνούσιν*» (Ι. Χρυσόστομος).**

Γλυκά και ήπια πρέπει να περάσει το μήνυμα
το οικουμενιστικό, το συγκρητιστικό, το της παγκοσμιοποίησης, όλων των θεωριών περί ετέρας αληθείας ή περί κατατετμημένης αληθείας και λοιπών, που άμεσα παραπέμπουν στη **διαφορετικότητα.**
Σύγχυση. Φοβερό εργαλείο αλλοίωσης της μιας πίστης. Έτσι βολεύει αυτούς που επιθυμούν σφοδρά να πάρουν στα χέρια τους τον
έλεγχο των πάντων.

Η Αλήθεια είναι μία. **«*εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα*»**
(Εφεσ. 4, 5). Είναι μία και κατά τον άγιο **Χρυσόστομο**, ο οποίος σχολιάζοντας στο κατά **Ματθαίον Ευαγγέλιο (ιγ, 46)** το
στίχο: «*ός ευρών ένα πολύτιμον μαργαρίτην...*», σχολιάζει: **«*Μία γαρ εστιν η αλήθεια και ου πολυσχιδής*».** Αυτή η αλήθεια μας
καθοδηγεί να τη ζούμε **ο καθένας**

προσωπικά, ώστε να είμαστε στον προσανατολισμό της και στο δρόμο των προσδοκιών που μας επιφυλάσσει, ουσιαστικά εκ του παρόντος στην αιώνια εν Χριστώ μακαριότητα.

Ο μακαριστός π. Αυγουστίνος Καντιώτης,
βλέποντας την άθλια κατάσταση στην οποία βρίσκονταν **οι τσιγγάνοι της Φλώρινας,** παρενέβη στη ζωή τους, με αποτέλεσμα να
αλλάξουν και να ενταχθούν στο κοινωνικό περιβάλλον. Πώς το έκανε αυτό, σεβόμενος
τη θεωρία της **διαφορετικότητας;** Ποτέ δεν είχε ακουστεί από το στόμα του αυτή η λέξη.

Ο
παπάς που λειτουργούσε για χρόνια **στη**
Σπιναλόγκα με τους λεπρούς είχε ιδέα από **διαφορετικότητα;** Πονούσε για την ανάγκη των ασθενών, από πραγματική
αγάπη και με τη βοήθεια της πίστης του μπήκε στη ζωή τους και έγινε το θαύμα.
Δεν πίστευαν ότι θα μπορούσε να μείνει εκεί. Και όμως.

Οι
ιεραπόστολοι,
που θυσιάζουν τη ζωή τους για τον πλησίον. Αφήνουν σπίτια, ανέσεις, συγγενείς, φίλους, καλοπέραση και τρέχουν στο άγνωστο, στον κίνδυνο, στο θάνατο, ναι, **για τον ΕΝΑ.** Ναι, ίσως μόνο για μια
ψυχή.

Προς τι λοιπόν οι νεολογισμοί και οι
ακροβασίες περί **διαφορετικότητας;**
Αρκεί η αληθινή πίστη, με τις ακολουθούμενες αρετές που γεννά στην ψυχή, να φέρει την καταλλαγή μεταξύ των ανθρώπων και αυτών μετά του Θεού. Ποιος ο λόγος να υφίσταται αυτή η
«ιδεολογία» περί **διαφορετικότητας,**
αφού θεμέλιο δυνατό για τη συνύπαρξη των ανθρώπων υπήρξε και συνεχίζει να υπάρχει η **μοναδικότητα του προσώπου, του**
«θεούμενου ζώου»;

Ο Χριστός σταυρώθηκε για τη **ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΜΑΣ και όχι για τη διαφορετικότητα.** Για τη σωτηρία του **ΚΑΘΕΝΟΣ ΜΑΣ** και κατά συνέπεια όλου του κόσμου.

Κιλκίς, 1-6-2015